

evangelie is aan
 angsevangelië wordt
 angelië — gij wilt
 ie had bedacht —
 ouden.
 gij zullen zich niet
 waarme gij 't har-
 „De zaak is juist,
 niet in den gods-
 op uiterlijk gezag-
 ft gij onwillekeur-
 angsevangelië van
 us.
 Christologie.
 gie zijn met een
 n werkelijken, die
 Leven is.
 van het probleem
 en tiende gepeild.
 uitgang.
 is.
 goed als een ge-
 e van Fosdick, dat
 it, stellen wij:
 ander',
 niet.”
 en dezelfde en tot
 HEPP.

D. INDIË.

Indië.

de Classis-Batavia
 Ned-Indië te ver-
 te boven de oude
 hen uit de hoogte
 n nog niet boven
 hebben ze daarom
 de het er in het
 uitzag?
 men boven het
 w terugdenken in
 Nederland — is
 lankbaarheid voor
 Calvinisme, voor
 Wetenschap des
 de vreugde over
 n.
 el zien door een
 onschap vergelijkt
 wezigheid en aan-
 noegen, gemis en
 sluit afwezigheid
 u geen nieuwe
 eens gekoesterd
 de idealen.
 het zoeken, het
 is allen bezielen,
 Wetenschap staan.
 tieve winst ver-
 den geestesarbeid
 en het gemeen-
 de kennisse Gods
 en onwankelbaar
 d is.
 vervuld worden

gaderen, en naar aanleiding daarvan wil ik gaarne
 eens iets zeggen over het gewicht van het bestaan
 dezer Classis.

Dat zal in Holland niet zoo dadelijk in het oog
 vallen. Er bestaan in ons kerkelijk vaderland zooveel
 Classen, niet alleen van onze eigen Kerken, maar ook
 van de andere. En aandacht wordt er door de gemeente-
 leden aan de Classicale Vergaderingen niet zooveel ge-
 wijd, dan wanneer er leergeschillen ter sprake komen,
 of als een Classis zoogenaamd 350 jaar bestaat! Zelfs
 particuliere Synodes trekken nog zoo de aandacht niet...
 Pas wanneer er een Generale Synode gehouden wordt
 leeft heel kerkelijk Nederland mee.

Dat het in Indië nu zoo heel anders is, vindt niet
 alleen zijn reden in het feit, dat onze Classis in Indië
 de bevoegdheid van een Particuliere Synode heeft, en
 al evenmin slechts hierin, dat er in deze landen geen
 Generale Synode gehouden wordt, want genoemde be-
 voegdheid treedt in haar vergaderingen niet op den
 voorgrond, en het meeleven met de Generale Synode
 is in Indië zeker niet minder dan in Holland. Veel
 meer moet de algemeene belangstelling in de gemeente
 voor de Classis-vergaderingen hierin gezocht worden,
 dat iedereen voelt dat de eenheid onzer Kerken in Indië
 daar steeds zoo heerlijk gezien en beleefd wordt. Gewend
 aan het leven in zekere isolering, bloeit op de Classis
 de rijkdom der gemeenschap. Maanden aaneen heeft
 men als Kerken niet het minste persoonlijk contact,
 maar dan eenmaal in het jaar ontmoeten allen elkan-
 der op de Classicale Vergadering. Hoe ver men ook
 van elkaar verwijderd is: de afstand tusschen Batavia
 en Soerabaja is 900 K.M., en de verst-verwijderde Ker-
 ken liggen even ver uiteen als Amsterdam en Jeruza-
 lem,.... in Juni komt men samen.

Op de Classis klopt het gevoel van eenheid weer.
 Daar komt men weer levendig tot het besef als plaats-
 lijke kerk dan toch niet alleen te staan in deze wijde
 landen. Daar hoort men van elkanders strijd en van
 elkanders ervaringen; en zoo vindt men er troost en
 sterkte, wijsheid en bemoediging bij elkander. En tesam-
 men bezint men zich opnieuw op de groote roeping
 die onze kleine Kerkengroep in deze uitgestrekte ge-
 westen heeft.

Meer dan éénmaal per jaar kan zulk een vergade-
 ring niet gehouden worden. Daarvoor zijn de afstanden
 te groot, en, daarmee gepaard gaande, de onkosten even-
 zeer. De afgevaardigde van de Kerk van Medan, tot
 nog toe de eenige Gereformeerde Kerk in de Buiten-
 gewesten, moet dagen lang varen, om Java te bereiken,
 en dan nog één of twee dagen sporen voor hij ter
 plaatse der vergadering is. Tot heden toe is deze Kerk
 dan ook steeds slechts door haar predikant vertegen-
 woordigd geweest; het is den onderlingen gewoonlijk
 niet mogelijk er een 14 dagen (want die zijn er zeker
 niet gemoeid) uit te breken; en bovendien zou het de
 financiële lasten der Classis weer aanmerkelijk be-
 zwaren. De onkosten beloopten jaarlijks toch reeds een
 f1000, die door de acht Kerken tezamen moeten wor-
 den opgebracht. Men kan er eenvoudig niet aan den-
 ken meermalen per jaar te vergaderen.

Meer dan één Classis heeft men in Indië nog niet....
 bij gebrek aan Kerken. Er is zelfs indertijd heel wat
 over te doen geweest, hoe onze Classis heeten zou,
 en de naam „Classis-Java“ is eenigen tijd in zwang
 geweest. Gelukkig is dat later veranderd in Classis-
 Batavia, waarmee we in de nomenclatuur van de Classis
 niet alleen in overeenstemming kwamen met het Hol-
 landsch gebruik, maar waar ook de muziek in speelt,
 dat er nog eens andere Classen, b.v. de Classis-Soera-
 baja of de Classis-Djakarta zouden gevormd kunnen
 worden. Nu zijn we, menscheijkerwijze gesproken, nog
 wel lang zoover niet, maar toch is het goed ook in
 het formeel het geloofsidealisme niet te verliezen, maar
 tot uiting te brengen.

Een eigenaardigheid van de Indische Classis is nu
 voorts ook, dat ze elk jaar op een andere plaats
 vergadert, waarvan alleen Medan om den afstand en de
 onkosten uitgesloten is. Er is wel eens over gesproken
 een vaste vergaderplaats aan te nemen, waarbij met
 name genoemd werden Djokjakarta in het midden van
 Java, of Bandoeng met het oog op het koel klimaat.
 Voor beide valt veel te zeggen: het eerste zou veel
 tijd en reiskosten besparen, en wat een koel klimaat
 in Indië beteekent als er vergaderd moet worden....
 ja, daarvoor moet men eigenlijk in Indië geweest zijn!
 Toch kon de Classis er nooit toe besluiten. De Kerken
 stellen het te veel op prijs de Classis te mogen ont-
 vangen, en dan ook in de gelegenheid te zijn hare ver-
 gaderingen, voor zoover geoorloofd, bij te wonen, dan
 dat de Classis van haar gewoonte zou kunnen afwijken.

Zoo sterk werd in de eerste jaren van samenkomsten
 de blijdschap der gemeenschap gevoeld, dat men toen

gewoon was met de plaatselijke Kerk, waar vergaderd
 werd, het Heilig Avondmaal te gebruiken. De afgevaardig-
 den woonden dan het Avondmaal als gasten bij. Mis-
 schien brengt wel niets de groote vreugde en het
 geestelijk genieten in elkanders samenzijn zoo sterk tot
 uitdrukking dan deze usantie der eerste jaren. Toch is
 dit na enkele jaren reeds opgehouden. Niet omdat de
 vreugde getaand was, en men meer aan het jaarlijk-
 sche samenkomsten gewende, maar omdat men tegen
 zulk een afzonderlijke Avondmaalsviering toch wel be-
 zwaren voelde rijzen.

Toch is hiermede de samenkomst met de ontvangende
 gemeente niet opgeheven. Integendeel, zij vormt nog
 steeds het rijk begin van iedere Classicale Vergadering.
 Den avond vóór de vergadering der Classis wordt steeds
 een Ontmoetingsavond gehouden. Van ver uiteenliggende
 plaatsen zijn de afgevaardigden der Kerken bijenge-
 komen, en worden nu welkom geheeten door den Prae-
 ses van den roependen Kerkeraad in het midden van een
 gemeente-vergadering. Gewoonlijk is hierbij het kerk-
 zebouw met bloemen en palmen versierd, en zijn de
 stoelen om tafeltjes gezet, zoodat het geheel een intiem,
 huiselijk, gezellig karakter draagt. Toch spreekt de pre-
 dikant der roepende Kerk nu slechts kort. Eerst geeft
 hij zoo spoedig mogelijk gelegenheid aan den Praeses
 van de vorige Classis ons allen voor te gaan in een
 Bidstond voor de Classis en de Kerken. Een korte,
 toepasselijke preek leidt ons op tot het gebed, waarin
 zich allen vereenigen tot dankzegging en smoekingen.
 Het is steeds weer het ontroerend begin van de betee-
 kenisvolle Classisdagen, waarbij de Kerken gemeenschap-
 pelijk de zegeningen des Heeren gedenken, maar ook
 zich waarachtig verootmoedigen vanwege alle zwakheid,
 zonden en tekortkomingen; waarbij gebeden wordt om de
 leiding des Geestes voor de komende dagen, maar
 evenzeer om den bijstand en de hulpe Gods voor het ko-
 mende jaar.

En na dien bidstond blijven we dan, in gemeenschap
 der heiligen, nog menig uur bij elkaar; en slechts
 de wetenschap, dat morgen de Classicale Vergaderingen
 reeds vroeg moeten beginnen (men doet in Indië zoo-
 veel mogelijk in de frisschere morgenuren af) drijft
 ons tenslotte uit elkander, een ieder naar zijn logies
 bij de broeders en zusters, waar dan meestal nog
 heel wat nagepraat wordt. Op dien ontmoetingsavond
 wordt gezongen, en treden ook de nieuw-aangekomen
 predikanten op, om de hartelijke welkomswaarden kort
 te beantwoorden. En in de pauzes wordt druk kennis
 gemaakt.

Het ligt voor de hand, dat de Indische Classis in één
 dag niet afloopen kan. Gewoonlijk moet er druk ver-
 gaderd worden om in twee dagen klaar te komen. Er is
 zelfs de laatste jaren al sprake van om drie dagen te
 gaan vergaderen; maar dat wordt, met de twee reisdagen
 mee, al weer vijf dagen: voor de meeste onderlin-
 gen wat te lang, en voor de predikanten, die 's Zondags
 weer preeken moeten, ook een bezwaar.

Deputaten ad art. 49 D.K.O. kent de Classis-Batavia
 niet in den gewonen zin des woords: zij is zelve
 Part. Synode. Toch onthoudt ook zij op de Classis
 niet. Men heeft er deze zeer gelukkige oplossing op
 gevonden, dat alle Missionaire Dieptaren des Woords
 als zoodanig deze taak vervullen, gelijk ze trouwens
 niet alleen „bij voorvallende zwaarigheden“ aanwezig
 zijn, maar alle vergaderingen als adviseerende leden
 bijwonen. Wat de in dubbelzinnigen zin jeugdige Classis-
 Batavia: als Classis nog slechts sinds 1921 samenkomende,
 en bestaande uit voor het meereendeel jeugdige
 predikanten en onderlingen, aan hen te danken heeft,
 is niet met weinig woorden te zeggen. Wel willen
 zij zich de laatste jaren meer terugtrekken gaan, om
 zich geheel aan hun eigen arbeid te wijden, maar
 de Classis, al is ze dan de laatste jaren ook aanmerke-
 lijk uitgegroeid en al respectoert ze de motieven der
 Miss. Dienaren des Woords, kan hen toch nog niet
 goed los laten, en dringt er dan ook telken jare weer
 op aan, dat zij toch zullen blijven komen. Het geeft
 bovendien het onberekenbare voordeel van nauw en
 levend contact tusschen Kerk en Zending, wat zeker
 een levensvoorwaarde voor onze Indische Kerken kan
 genoemd worden.

Wat er nu alzoo op onze Classicale Vergaderingen
 behandeld wordt, vertel ik het liefst den volgenden keer
 eens aan de hand van onze Vergadering van dit jaar.

Zonder thans gelegenheid te hebben dit nader uit
 te werken, moet ik toch nog één opmerking maken
 over het gewicht van het bestaan onzer Classis. En
 dat is deze: dat zij de EENIGE Classicale Vergadering
 is, die in geheel Indië gehouden wordt. De Protestan-
 sche Kerk kent geen Classen, al duikt allengs de be-
 hoefte op, om ook hiertoe te komen. Maar dit dateert
 eerst van zeer recenten datum. Het zal de moeite

waard zijn dit nog eens afzonderlijk nader onder oogen
 te zien, ook in verband met de toestanden in de
 vorige eeuwen, toen hier nog de oude Gereformeerde
 Kerk was. Wel mogen we echter dit artikel nu be-
 eindigen met een woord van grooten dank aan God,
 dat Hij ons Gereformeerd kerkelijk leven in Indië zoo
 heeft willen zegenen, dat we in de Junimaand van dit
 jaar nu reeds voor de negende maal in Classicale
 Vergadering mogen samenkomsten.

A. R.

ZENDING EN EVANGELISATIE.

De betekenissen der Jeruzalemsche Conferentie.

Rapport III.

Welk een reusachtige verandering er in de zendings-
 wereld gekomen is, blijkt vooral uit het feit, dat op de
 Conferentie te Jeruzalem aan de orde konden worden ge-
 steld: „De betrekkingen tusschen de oudere en de
 jongere kerken“, waarvan te Edinburg nog geen sprake
 was.

Met de jongere kerken worden bedoeld de kerken,
 die als vrucht van den zendingsarbeid werden gesticht.

Wij moeten van die kerken geen te hooge verwachting
 hebben.

Dr Schlunk merkt op, dat er op het zendingsveld
 slechts heel weinig kerken zijn, die meer dan 100.000
 leden tellen. En nu kan men b.v. in China, Engelsch-
 Indië en Japan, alle daar gestichte kerken van Anglika-
 nen, Presbyterianen, Methodisten enz. enz. samen nemen,
 omdat in die verschillende kerken dezelfde taal wordt
 gesproken, maar ook dan komt men nog niet veel
 hooger dan 3.000.000 leden.

Gaat men de financiële kracht dier kerken berekenen,
 of ook den zendingsijver dezer kerken schatten, dan
 beantwoordt deze nog niet eens aan het reeds betrekke-
 lijk kleine getal leden.

Toch is op de Conferentie te Jeruzalem dit alles
 over het hoofd gezien.

Duitschland met zijn 40 miljoen Christenen had
 slechts 8 vertegenwoordigers, en Japan met zijn 300.000
 Christenen ook 8! China met zijn 2 miljoen Christenen
 had 20, en Amerika met zijn 100 miljoen Christenen
 slechts 35 afgevaardigden.

Toch heeft niemand tegen een dergelijke buitengewone
 onbillijke verdeling bezwaar gemaakt. Hoe klein en
 zwak en onvolkomen de kerken op het zendingsveld
 ook zijn mogen, het zijn toch kerken, die vooral in
 de laatste jaren zich sterk ontwikkeld hebben in de
 richting van vrijheid en zelfstandigheid, en zich al
 meer hun roeping bewust worden. In deze afvaardiging
 is uitgedrukt, van welk een betekenis het gaucht wordt,
 dat deze kerken er zijn; en ook is er mee uitgesproken,
 dat deze kerken een toekomst hebben, en zij niet
 meer onder, doch naast de oudere kerken zijn komen
 te staan.

In een boek van bijna 350 bl. is de kwestie van de
 verhouding tusschen de jongere en oudere kerken uit-
 eengezet. En het is de moeite waard, dit rapport van
 naderbij te bekijken.

Part I bevat, evenals in de andere rapporten, de
 „preliminary papers, prepared for the council“, be-
 werkt door de bekwame hand van Rev. Warnhuis,
 secretaris van den Internationalen Zendingsraad.

Daarna geeft part II de discussie weer over deze
 „papers“ met de twee belangrijke speeches van den
 aartsbisschop Soderblom over „The historic Christian
 Fellowship“, en van den aartsbisschop van York over
 hetzelfde onderwerp.

In part III heeft de secretaris van den Christelijk-
 nationalen raad van Indië op verzoek van de Jeru-
 zalemsche Conferentie een opstel gegeven over „De
 Inlandsche kerk“.

Part IV telt 40 bl. en bevat de uitspraken der
 Conferentie over deze materie.

En een aanhangsel van ruim 100 bl. geeft de be-
 schouwingen en besluiten van verscheidene nationale
 zendingsraden en ook kerkelijke regelingen der ge-
 stichte kerken. Voor specialisten in de zending om
 van te smullen.

Uit het rapport brengen wij twee zaken naar voren.
 Allereerst, wat de jongere kerken van eigen zelfstandig-
 heid denken; in de tweede plaats, hoe men zich voor-
 stelde de verhouding tot de zendende kerken. Tegelijk
 wijzen wij op de uitspraken der Conferentie.

Aangaande die zelfstandigheid zijn er vooral door de
 Chinezen zeer krasse woorden gesproken. De zende-
 lingen moeten ondergeschikt worden aan de Chinese
 leiders; wat bestuur enz. betreft, moet alles in handen
 zijn van de Chinezen. Terecht is echter opgemerkt,